

ησεν ή νέα θρησκεία καὶ περὶ τῶν πρὸς ἐκμηδένισιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν παπῶν καταβληθεισῶν ἐνεργειῶν, θέλομεν ἀρκεσθῆ εἰς μόνον τὸν βίον τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Λουθήρου εἰσὶν διάλιγον γόνιμα εἰς ἔξωτερην γεγονότα. Διέμενε συνήθως εἰς Βυρτεμβέργην ἀσχολούμενος μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Μελάγχθωνος καὶ ἄλλων περὶ τὴν διοργάνωσιν τῆς Εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας, ἐντοτεδὲ μετέβαινε καὶ ἀλλαχοῦ ὅπως κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τῷ 1546 δὲ Λούθηρος καίτοι παρηκμακώς τὴν ἡλικίαν ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς Ἐισλέβην, τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πόλιν, ὅπως πραῦνη ἔριδά τινα μεταξὺ τῶν κομήτων τῆς Μανσφέλδης· ἀλλ’ ἀσθενήσας ἀπεβίωσεν ἐκεῖ τῇ 18 Φεβρουαρίου, πλήρης πίστεως, ὡς εἶχε ζήσει· « Πάτερ μου εἰς σὲ παραδίδω τὸ πνεῦμα, εἰς σὲ τὸν σωτῆρά μου! » Οὗτοι ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι λόγοι του. Οἱ δόκτωρ Ιωνᾶς τὸν ἡρώτησεν ἀνὰ ποιηνήσκη ἐν τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ, οἷαν ἐδίδαξε « Ναι », ἀπήντησε καὶ ἀπεβίωσεν ἐν μέσῳ τῶν φίλων του. Οἱ ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας μεγαλοπρεπῶς ἐτέλεσε τὴν κηδείαν αὐτοῦ, καὶ δὲ τάφος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅστις τοσοῦτον καίριον τραῦμα ἐπήνεγκεν εἰς τὴν παπικὴν δύναμιν, ὑπάρχει εἰς Βυρτεμβέργην, ἔνθα καὶ ἀνδριὰς ἡγέρθη πρό τινων ἐτῶν παριστῶν τὸν μέγαν ἀναμορφωτὴν κρατοῦντα Βίβλον.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

(Συνέχεια ἵδε φυλλάδ. 22.)

Ο γέρων κόμης Φρεσνάνης ἀφορε τὴν ἐπιστολὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔφερε τὰς χειράς του εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ ἐπειθρα δικρύων ἔρευσαν ἀπὸ τὰ δύματά του. Αἱ τελευταῖαι τῆς ἐπιστολῆς ἐκφράσεις τὸν εἶχον καταταράξει. Ο υἱὸς οὗτος, ὅστις ἐπέτα πρὸς τὸν οὐρανὸν, μὲ βραχίονας ἐστραμμένους πρὸς τὴν μητέρα του δὲν κατέλιπεν ὅπισθεν αὐτοῦ πῦρ φρικῶδες, ὅπερ ἐπέπρωτο νὰ κατακαύσῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρός του; Ο θάνατος αὐτοῦ δὲν ἦτον ἀνεξάλειπτος ἐλεγχος συνειδήσεως; Ὕπηρξε πατὴρ ἀγαθὸς, ἐπιπιεικής, δίκαιος ἔτι διὰ τὸν ἀποπλανηθέντα ἐκείνον νέον; Ο ποιονδήποτε καὶ ἀνὴτο τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τοῦ Ράυμόνδου, δ πατὴρ εἶχε δικαίωμα νὰ φανῇ αὐτοτρότερος τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν ἥθελησε νὰ διαβρέξῃ τὸν κρίκους τῆς ἑγώσεως ταύτης; Δὲν ὑπῆρξεν ἐξ ἐγκατίας σκλη-

ρὸς, βάρβαρος, ἀκαμπτος, ἀμείλικτος μέχρις ἀγριότητος πρὸς τὸν τελευταῖον κληρονόμον του; Τὰ πρῶτα δάκρυα τοῦ κόμητος ὑπῆρξαν δάκρυα συνειδήσεως, εἰς ἔκαστον δὲ δάκρυον ὑπῆρχεν εἰς ἔλεγχος. Ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν ὡς ἢ γυνὴ τὸν ἔθεωρε εἰκὼν οὐρανῶν, κρατοῦσα τὸν υἱόν της εἰς τοὺς βραχίονάς της καὶ λέγουσα « Τί ἔκαμες τὸ τέκνον μας; »

Ο γέρων ὑπηρέτης, ὅστις μετὰ τοσαύτην χαρὰν δὲν ἐνόει πῶς κατέλαβε τὸν κύριόν του τοσαύτη θλίψις, τῷ εἶπε·

— Καλέ μου κύριε, τί ἔχετε;

Ο δὲ κόμης ὁλοκύρων ἀπεκρίθη

— Ιδού η τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ υἱοῦ μου.

Ο ὑπηρέτης ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐθρήνησε βραχέως ἐπὶ τέλους παρεκάλεσεν ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ τελευταίου Φρεσνάνη.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲ κόμης ἦτορ χαρακτῆρος ἀποφασιστικοῦ, ἡγέρθη λοιπὸν μετά τινας στυγμὰς ἀφοῦ ἀνέγνω τὴν φρικώδη ἐπιστολὴν καὶ σύνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του, μετέβη εἰς τὴν δόδων Τουρινόνος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ υἱοῦ του.

Εὑρὼν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν τοῦ οἴκου, εἰς δὸν κατάκει ἐκείνος, εἰς μεγίστην θλίψιν διακειμένους, δὲ κόμης ἐπέτυχε νὰ ἔηράνη τὰ δάκρυά των διὰ γραμματίου τινος χιλίων φράγκων, τὸ δόποιον προσεπονθησαν μὲν ὅτι δὲν ἦθελον, ἀλλὰ πρέπει νὰ δμολογήσωμεν ὅτι η ιδέα τοῦ ὅτι δὲν θὰ πληρωθῶσιν ἦτον η μόνη αἰτία τῆς θλίψεώς των.

Ἐκεῖ οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζον περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ράυμόνδου, εἰμὴ ἐξ ἐπιστολῆς, ἣν ἐκείνος εἶχε θέσει εἰς τὸ μέρος ἔνθα συνήθως ἀφίνε τὴν κλεῖδα του, ὅτι ἀνεγέρωει διὰ μακρυνὸν ταξείδιον, χωρὶς ὅμως νὰ λέγῃ καὶ ποῦ κατηυθύνετο. Ο κόμης διῆλθε τὴν νύκτα ἐπισκεψθεὶς τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρας φίλους τοῦ υἱοῦ του, τοὺς δόποιους εὗρε κατατεθλιμμένους ἐπὶ τῷ θανάτῳ του· ἥθελη δὲ παρηγορίαν τινὰ ιδάνων ὅτι ἐκείνος εἶχεν ἀληθεῖς φίλους.

Ἀκολούθως ἐπορεύθη εἰς τὴν δόδων τοῦ Σχολείου τῆς Ιατρικῆς παρὰ τῷ Οἰθέρτῳ, ὅστις ὕφειλε νὰ ἔξοφληστρη τὰ χρέα τοῦ υἱοῦ του, καὶ εὔρεν αὐτὸν, καὶ τοι ἦτορ λίαν πρωτί, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου του ἀνευ πυρὸς θρηνοῦντα πικρῶς τὴν ἀπόλειτον τοῦ ἀθλίου φίλου του. Ο δυστυχῆς κόμης συνεικινήθη ἐκ τῆς θλίψεως τοῦ νεανίου τούτου καὶ συνδιελέχθη ἐπὶ πολὺ μετ’ αὐτοῦ περὶ τοῦ υἱοῦ του. Τῷ ἀπηγόρων χιλίας ἐρωτήσεις περὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς του, καὶ ὁ Οἰθέρ-

τος τῷ ἐδιηγήθη τὰς τελευταίας ὕρας, ὃς διῆλθε παρὰ τῷ Ράχυμόνδῳ μετὰ τοσαύτης συγκινήσεως, ὡστε ἀμφότεροι διελύθησαν εἰς δάκρυα. Ός πρὸς τὰς τελευταίας στιγμὰς αὐτοῦ, δὲ Οὐδέρτος οὐδὲν ἔγινωσκεν εἴχε μόνον λάθει ἀπὸ τὰς κείρας ἐνὸς ὑπαλλήλου μίαν ἐπιστολὴν, ἣν ἐπέδειξε τῷ κόμητι, καὶ ἡτις ταύτας μόνον τὰς λέξεις περιεῖχε,

«Φίλε, σύγγνωθι διότι ἀποθνήσκω, μὴ θέλω νὰ ζήσω ἄτιμος.»

Η λακωνικὴ αὕτη ἐπιστολὴ ἐσυνοδεύετο ἀπὸ λογαριασμὸν χρεῶν λεπτομερῶν γεγραμμένων, ὃν τὸ ὅλον ποσὸν, ὡς δὲ Ράχυμάνδος τὸ ἀνήγγειλε πρὸς τὸν πατέρα του, συνεποσοῦτο εἰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων.

Ο κόμης ἔσχαγχῳν τοῦ χαρτοφυλακίου του τριάκοντα γραμμάτια χιλίων φράγκων, τὰ ἔδωσεν εἰς τὸν Οὐδέρτον οὗτος ἥθλησε νὰ δώσῃ ἐνδεικτικὸν παραλαβῆς, ἀλλ᾽ δὲ κόμης ἥρνήθη δὲν, μήδε ἐμπόρου ὥν, δὲν ἥθλησε νὰ δεχθῇ τοιοῦτον ποσὸν ἀνευ ἐνδεικτικοῦ, δὲ κόμης ἐπέμεινε καὶ δένεος ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα του φίλου του ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸ δεχθῇ.

Ἐπτὰ ὥραι ἤχησαν ὅτε δὲ κόμης παρήτησε τὸν φίλον τοῦ οὗτού του, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἀνήγγειλε τὸ δυστύχημα ὅπερ τῷ συνέβη εἰς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς! Οὗτος τῷ παρέσχεν ὅλας τὰς δυνατὰς παρηγορίας καὶ ἔθηκεν ὅλους τοὺς κλητῆρος ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἐστάλησαν λοιπὸν πανταχοῦ ἀνθρώπους πρὸς ἔρευναν.

Τὸ ἐσπέρας, περὶ τὴν ὁγδόην ὥραν, ἀνθρωπός τις ἀχρείου ἔξωτεροικοῦ, εἰς τὸν διποίον δὲ γέρων ὑπηρέτης δὲν ἥθλησε νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως εἰσέλθῃ, παρουσιάσθη εἰς τὸν κόμητα Φρεσνάνη φέρων ἐντὸς μεγάλου δέματος τὰ ἱμάτια τοῦ Ράχυμόδου. Εὗσε δὲ αὐτὰ εἰς τὴν νῆσον Σαινκόνη, παρὰ τὴν ὅχθην τοῦ ὄδατος ἐρευνήσας δὲ τὰ θυλάκια του, ἵεντε εἰς τὸ δεξιὸν θυλάκιον τῆς ἀναξυρίδος του ἐπιστολὴν τινα, ἣν ἔδωκε τῷ κόμητι οὗτος δὲ ἀναγνωρίσας παραχρῆμα τὴν γραφὴν του οὗτού του, ἀνέγνω τὰ ἔξης.

«Ἀποθνήσκω ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τὴν ζωὴν οὐδὲντος κατηγορηθήτω ὡς αἰτίος του θανάτου μου.»

ΤΠΟΚΟΜΗΣ ΦΡΕΣΝΑΗΣ.

Ἐπὶ τρεῖς μῆνας δὲ κόμης, ὃς διὰ νὰ ἔξιεώσῃ τὸν οὗτον του, μετέβη καὶ κατέφησεν εἰς τὴν νῆσον Σαινκόνη ἐκεῖ ὅπου ἐπνίγη ἐκεῖνος εἰς καλύ-

ποντάριαν τινὰ ἀθλεστάτην, ἡτις ὁμοίαζε μᾶλλον πρὸς ἀθλιον στέγασμα ἢ πρὸς ἐνδιαίτημα εὔγενον. Μετεχειρίσθη δὲ ἐκατὸν κολυμβητὰς ὅπως νυχθημέρων βυθίζωνται εἰς τὰ ὄδατα πρὸς εὔρεσιν τοῦ πτώματος· ἀλλ᾽ εἰς μάτην.

Μετὰ τρεῖς μῆνας εἴχε γηράσει κατὰ δέκα ἔτη, ἡ ὕραία μαύρη κόμη του εἴχε λευκανθῆ· μετὰ δὲ ἑξ μῆνας εἴχε γηράσει κατὰ δεκαπέντε ἔτη, καὶ εἴχε γίνει κατάλευκος. Μετὰ δὲν ἔτος εἴχε γηράσει κατὰ είκοσιν ἔτη καὶ εἴχε καταστῆ φαλακρός.

Ἐν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν, σχεδὸν ἡμέραν πρὸς ἡμέραν καὶ ὥραν πρὸς ὥραν ἀπὸ τοῦ θάνατου τοῦ οὗτού του, ἔλαβε παρὰ τῆς διευθύνσεως του ταχυδρομείου τὴν ἔξης ἐπιστολὴν

«Κύριε κόμη. Ή δυστυχία ἡτις σᾶς προσέβαλε πρὸ ἐνὸς ἔτους, σφοδροτάτην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν παντὸς ἐντίμου ἀνθρώπου καὶ παντὸς οἰκογενειάρχου, ὡστε ἔξισου ἥσθιάνθη αὐτὴν καὶ δὲ τολμῶν νὰ δονιμάζηται μετὰ σεβασμοῦ ὑμέτερος θεράπων.

» Κατὰ τὸ δικαίωμα ὅπερ δὲ νόμος μᾶς δίδει ν' ἀνοίγωμεν τὰς ἐν τῷ ταχυδρομείῳ μενούσας ἀκαταζητήτους ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιστολὰς, ἤνοιξα μίαν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τινα κυρίαν Ζοσέφαν Φρεσνάη. Ἰδὼν δὲ κάτω τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, χρονολογουμένης τὴν ἡμέραν του θανάτου του, τὴν ὑπογραφὴν του κυρίου οὗτού σας, τοῦ ὑποκόμητος Φρεσνάη, ἔκρινα ὅτι η ἐπιστολὴ αὕτη, οἰονδήποτε καὶ ἀν ἥτο τὸ περιεχόμενόν της, ἥθελε μετριάσει τὴν πικρίαν τῆς θλίψεώς σας. Κατὰ συνέπειαν σᾶς τὴν ἀποστέλλω, κύριε κόμη, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε ως ἔνα τῶν πιστοτέρων ἡμῶν θεραπόντων.

* * *

Εὔκολως ἐννοεῖται ἡ συγκίνησις του κόμητος, ιδόντος ἐπιστολὴν του οὗτού του· ἤνοιξε λοιπὸν αὐτὴν τρέμων καὶ ἀνέγνω τὰ ἔξης.

«Κατὰ τὸ ἐν Ἀρρή ταξείδιόν σου μοὶ ἐπῆλθε, Ζοσέφα φιλάττη, περίφημός τις ίδεα. Μάντευσέ την ἀν δύνασαι· στοιχηματίζω δὲ ἐν πρὸς δέκα, ἀλλ᾽ ὅχι ἐν πρὸς ἐκατὸν ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ τὴν μαντεύσῃς. Ἐγὼ ὅμως θὰ σοι τὴν εἴπω, καὶ μὴ φοβηθῆς.

» Τὸ ἐσπέρας τοῦτο φονεύομαι.

» Θὰ γελάσῃς ίσως διὰ τοῦτο, Ζοσέφα, ἀλλὰ θὰ γελάσω καὶ ἐγὼ περισσότερον σου, καὶ θὰ γελάσῃ ἔτι περισσότερον δυτική γελάση ὡς τελευ-

ταῖος. Ἀλλως τε γνωρίζω ἔνα, ὅστις μ' ὅλον ὅτι εἶναι ἀκράδαντος, ἀμφιβάλλω ἀν δὲν θὰ γελάσῃ δρούοις; οὗτος δὲ εἶναι ὁ πενθερός σου πατήρ μου. Θὰ πιστεύσῃς ὅτι τῷ ἔγραψα χθὲς τὸ ἐσπέρακ τὴν τοῦ ζητήσω χίλια φράγκα ἄτινα ἥθελα νὰ σοὶ πέμψω ἐπὶ προσάρσει ὅτι ήσοι ἐπικινδύνως ἀσθενής, καὶ ὅτι μὴ ἀνοίκεις τὴν ἐπιστολήν, μοὶ τὴν ἐπεμψεν ἐπίσω ἐσφραγισμένην; Εἰναι λοιπὸν πατήρ οὐδὲν εἶναι; τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Οὐδέρτον, τοῦ διποίου ἐκτιμῶ τὴν ἀξίαν, νὰ ἐκτιμήσῃ. Ἰδού δὲ τὸ σχέδιον ὅπερ μετεγειρίσθη διὰ νὰ δοκιμάσω τὰ πατρικὰ αἰσθήματα τοῦ κόμητος,

« Τῷ γράφω ὅτι φονούμοικι ἀν ἦνε πατήρ θὰ κλαύσῃ· τῷ γράφω ὅτι ὀφεῖλω τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, ἀν θὰ λυπηθῇ, τὰς πληρώνει καὶ τὸ πρόσχυμα ὑπάγει καλλῶς. Ήμεις μόλις χρεωστοῦμεν πέντε χιλιάδας, οὐαὶ εἰπῆς ἀλλὰ περίμενεν ὑ ἀκούσης τὸν λόγον. Τῷ ἔγραψα νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὸν μάρτυρά μας Οὐδέρτον, λέγων δὲ ἀντέστη εἰς τὸν γάμον μας. Εἰς τοῦτον φυσικῷ τῷ λόγῳ θὰ δώσῃ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἀπὸ καλὸν εἰς καλλίτερον.

» Ο Οὐδέρτος μοὶ δίδει τὸ ποσόν, σοὶ ἀγοράζω ἐν ὅχημα καὶ ζῶμεν ἀξιόλογα· διότι μὲ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων δύναμέναι ν' ἀπεράσωμεν δύο σχέδιον ἔτη. Ἄν λοιπὸν δὲν ἔναι κακὸς πατήρ, ἐννοεῖς ὅτι δὲν θὰ μᾶς βασανίσῃ. Ἐπάνελθε ὅθεν, προσειλεστάτη μου Κοσέφα, νὰ μ' εἴρης εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ἰπποδρομείου, ἀλλ' ἐφώτησε περὶ ἡμέν τὸν Μπηρέτην, διότι ἀλλως δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς. Ο Οὐδέρτος μοῦ ἔβαψε τὴν κόρην καὶ τὰς ἀρρύνες, καὶ μοῦ ἔκοψε τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστηκα.

» Όκις οὖς

» ΓΗΙΟΚΟΜΙΣ ΦΡΕΣΝΑΗΣ.»

Εἴπομεν ἀνωτέρῳ ὅτι οὐ καταγρίς δὲν κάμπτει τὴν δρῦν, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς δύναται νὰ τὴν ἀνατρέψῃ. Οὕτως ἀνετράπη ὁ γέρων ἐπὶ τῇ ἀναγκώσει τῆς καταπληκτικῆς ταύτης ἐπιτολῆς. Μίποσεν ἡμιθανῆς χαραὶ, καὶ δὲ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον μένων ὑπηρέτης του, θεδράμεν εἰς τὸν θύρων τῆς καταπτύσσεως, ἀνήγειρε τὸν κόρην του, ἀλλ' ἵδων αὐτὸν ὅλοπόρφυρον καὶ τοὺς διφύλακες ἐκ του αἴματος κοκκίνους, τὸν ἔξελαθεν ὡς προσβληθέντα εἶς ἀποπληξίας. Ἀρχικαρξίς τις τὸν ἔσωσεν, ἀλλ' ἔμεινε δέκα ἑδομάνιας κλινήρης.

Μετά τινα καιρὸν, μίαν ἐσπέραν περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν ἔζητησεν ἀπὸ τὸν γέροντα Ἰωάννην τὸν πτίλον, τὴν βακτηρίαν καὶ τὰ χειρόπτιά του,

καὶ ἐναντίον τῶν παρακλήσεων τοῦ διπηρέτου του, ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, μὲ κεφαλὴν ὑψιτενῆ καὶ βάδισμα στερεόν. Ηὔθελέ τις εἰπεῖ ὅτι ἀνεῦρε τὴν πρώτην αὐτοῦ νεότητα.

Τὸ πήγεν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ἰπποδρομείου· ἦτον ὅρα δεκάτη περίπου, νῦν δὲ παρμέλαινα, ἡ βροχὴ κατέπιπτε κρουνηδόν, καὶ δὲ ἀνεμος ἔβδούζε φυσερός. Ἀλλ' ἐκεῖνος μάτε τὸν ἀνεμον ἥκουσε, μάτε τὴν βροχὴν ἥσθιάνθη, μάτε τὰ μαῦρα νέφη τοῦ οὐρανοῦ πλανετήρησε καὶ διῆλθε βραδέως τὰ βουλευτάρχα: ὃς ἂν τὴν εὐδία, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν δικαστῶν, οἵτινες ὅλοι κατέφευγον ὑπὸ τὰ διποία διποία: Ηὔθελέ τις εἰπεῖ ὅτι ἦτο τὸ ἐμψυχον ἄγαλμα τῆς ἀναισθησίας.

Ἐρθασεν ἐνώπιον τοῦ καφενείου τοῦ Ἰπποδρομείου, καὶ παρετήρησε διὰ μέσου τῆς ἀγχυτῆς τῶν θέλων πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθουσῆς, ἐν τῷ μετετένδητον ὅμιλον ἀνθρώπων φρικωδῶν καπνιζόντων, ένα νέον, δύν, μὲ ὄλας τὰς βεβαμένας τρίχας του ἀνεγνώσισε διὰ τῶν δημητρῶν τῆς καρδίας του, ὃς τὸν υἱόν του... Ἡτον ὅντως αὐτός.

Ο κόμης εἰσῆλθε καὶ κατηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν τράπεζαν ὃπου εὑρίσκετο ὁ υἱός του· οὕτος δὲ ἐκράγαζε, γυμνὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ σείων τὰ δόμινα,

— Ζητεῖται εἰς τέταρτος. Εἶναι ἀπίστευτον ὅτι κανεὶς δὲν θέλει νὰ λαβῇ τοῦ τετάρτου τὸ μέρος. Τίς θέλει νὰ γείνη τέταρτος;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ κόμης προσάνων βραδέως καὶ καθήσκες ἐγγῆς τοῦ υἱοῦ του.

— Σεῖς, γέρων μου; εἶπεν ὁ μὲν δὲ, δοτεῖς τὸ πρῶτον δὲν ἐγνώσισεν εύτε τὸ πρόσωπον, οὔτε τὴν φωνὴν τοῦ πατέρος του, τόπον ἐκεῖνος εἶχεν ἀλλοιοῦθη.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ προσηλῶν ἐπ' αὐτοῦ βλέψη ματι τοινηρούτοτέλαι· δὲν μὲ δέχεσθε νὰ πείσω δέ τέταρτος;

— Σεῖς! ἀνέκραγξεν ὁ νεανίκης ἀναγνωρίσας αἰρόντας αὐτὸν. οὐαὶ κλίνεις πρὸς τὴν ἐπισθήνη μὲ βλέψη ματα παραφρονος, μὲ στήμα καγηνῆς, μὲ πρόσωπον πελιδνήν καὶ ἀποστάζων ιδεωτα,

— Βεβαίως, ἐγώ, εἶπεν ὁ κόμης· δὲν σᾶς ἐδίδαξα αὐτὸ τὸ παίγνιον ἐγώ, θυοκόμη;

Ο νέος ωρῆρες δέ κηρίου, ἐπιστοπάθησε νὰ ψιθυρίσῃ τί, ἀλλ' οὐδὲ συλλαβήν ἐδιηνήθη ν' ἀρθρώσῃ. — Τί ἔχετε λοιπόν; εἶπεν ὁ κόμης χωρὶς οὐδόλως νὰ φάνηκει παραγήθεις.

— Πραγματικά, εἶπον οἱ δύο φίλοι οἵτινες ἦσαν πρὸς τὸ ἔλλο μέρος τῆς τραπέζης, τί ἔχεις λοιπόν;

Ο Ράμπονδος κατώθισε νὰ εἴπη,

— Τίποτε...

— Δαιοπὸν ἀς παιζωμεν, εἰπὲν εἰς τῶν φίλων, ἀνακατόνων τὰ δόμινα. Γνωρίζεις τὸν κύριον;

— Ναι, ἀπήντησεν ἡ κεφαλὴ τοῦ Ράμπονδου.

— Ωστε, ἀς ίδωμεν τίς θὰ παιξῃ πρῶτος, εἴπεν εἰς τῶν νέων.

Καὶ ἤρξαντο νὰ παιζωσιν, ἀλλ’ ὅταν ἥλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ράμπονδου νὰ παιξῃ, οἱ δρυμαλμοὶ του συνήντησαν τὸν τοῦ κόμητος. Εἶταν τὴν χειρα δπως θέση τὸ δόμινον, ἀλλ’ ἐπειδὴ τὴν ἐκράτει πολὺ ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τῶν φίλων τῷ εἴπε.

— Σύρε λοιπὸν τὴν χειρά σου.

Δὲν ἀπεκρίθη δμοίως.

— Α! αὐτὸς εἶνε ἀστείον, ἀπήντησεν ὁ φίλος λαμβάνων τὴν χειρα τοῦ Ράμπονδου διὰ νὰ τὴν ἀποσύρῃ ἐκ τῆς τραπέζης ἀλλ’ ὀπισθοδρόμησεν ἐκπλαχγεῖς, λαβόμενος χειρὸς ψυχοκός ὡς τὸ μάρμαρον τῆς τραπέζης, ἐφ’ ἡς ἔπαιζον.

— Ο νέος αὐτὸς δὲν ἀστείεται, εἴπεν ὁ κόμης σπουδαίως θέτων τὴν χειρα ἐπὶ τῆς καρδίας του

υἱοῦ του ἀπέθανεν.

Ἐσπευσαν τότε πάντες πέριξ τοῦ Ράμπονδου, ἐκτὸς τοῦ κόμητος, ὅστις ἐφάνετο ὅτι δὲν ἐταράχθη, καὶ τὸν δύο φίλων, οἵτινες ἐφάνεντο ὃτε δεδεμένοι ἦπε τῶν ἔδρων. Εἰς δὲ ιστρὸς, ὅστις εὑρίσκετο ἐκεῖ ἀνήγγειλεν ὅτι ἀπέθανεν ὑπὸ κεραυνοθόλου ἀποπληξίας. Μετεκόμισαν ἐκεῖθεν τὸ σῶμα τοῦ Ράμπονδου καὶ μετά τινας στιγμὰς ὁ κόμης εἶπε πρὸς τοὺς δύο φίλους τοῦ υἱοῦ του.

— Ας ἐξκολουθήσωμεν τὸ παιγνίδιόν μας, κύριοι — ’Αλλ’ εἴμεθα τρεῖς, ἀπεκρίθη εἰς αὐτῶν.

— Τῷ δοντι, ὑπέλασθεν ὁ κόμης καὶ ἀνάκατόνων τὰ δόμινα μὲς γυμνὴν κεφαλὴν, ἤρξατο λαυγάζων ὃς πρὸ μικροῦ ὁ υἱός του.

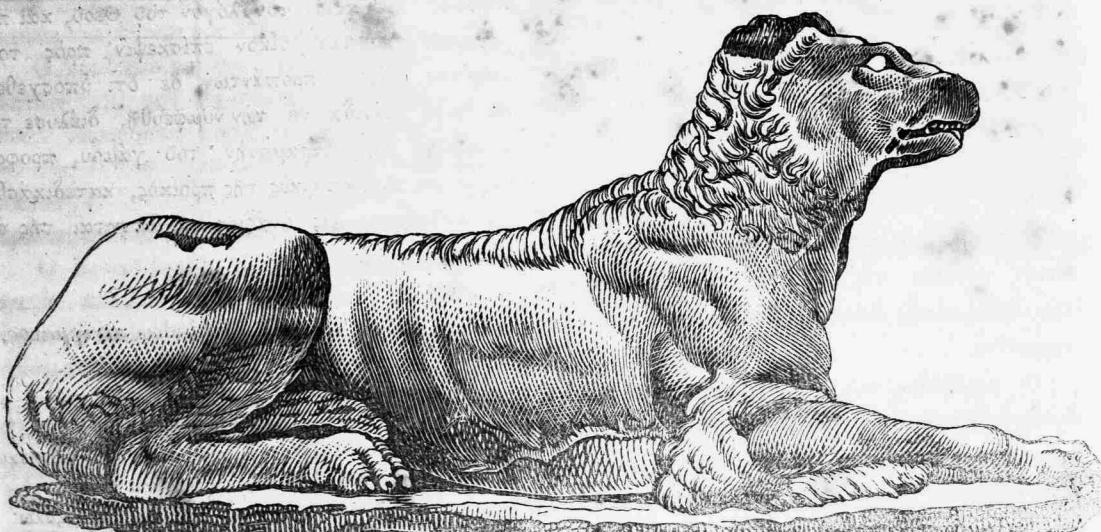
— Εἰς τέταρτος ζητεῖται. Παράδοξον νὰ μὴ θέλῃ τίς νὰ λάθῃ τὸ μέρος τοῦ τετάρτου. Διὰ τελευταίαν φορὰν τίς θέλει νὰ παιξῃ ὃς τέταρτος;

Μετὰ μίαν ὥραν ἦτο φρενοθλαβής.

Μετὰ ἐν ἔτος εἰχει καταστραφῆ εἰς τὸ τυγκρὸν παιγνίδιον τῆς βουλέτης

Μετὰ δύο ἔτη ἦτο διδάσκαλός μας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κύων ἐξ Γύμηττείου λίθου ἀνευρεθεὶς ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον τῆς Χρυσαλλίδος ἀναγγέλλοντες τὴν ὑπὸ τοῦ κυρίου Μ. Ἀνδρεάδου μεταφορὰν τῶν μύθων τοῦ Λαζαροντανοῦ, γυγήθημεν ὅπως καὶ ἄλλοι μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ προσφέρωσιν εἰς τὴν διανοτικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας βοηθήματα κατάλληλα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Εὐχαρίστως δὲ ἡδη ἀναγγέλλομεν ὅτι κατ’ αὐτὴς ἔξεδθη ἐν Λονδίνῳ βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὰς γενεᾶς γράσσει», ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς μεταφρασθὲν ὑπὸ Π. Ψ. Δαπάνη φιλομούσου Κυρίας.

Ἔνας ἐν συντόμῳ γίνη γνωστὸς ὁ σκοπὸς δν προτίθεται τὸ φρεσιλιμάτετον τοῦτο βιβλίον, ἀποσπῶμεν τὴν ἔξις περικοπὴν ἐκ τοῦ προλόγου τοῦ μεταφραστοῦ «Ἐκ τῶν πελλῶν τῆς Φυσι-